

Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΙΟΥΔΑΙΟΣ

Τὸν εἶδα... ποῖόν νομίζετε;... τοῦ Ὑμηττοῦ τὸ γέρο !
Τὸν εἶδα καὶ ἐστάθηκα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
Ὁ τρόμος δὲν μὲ ἄφησε μιὰ λέξι νὰ προφέρω,
Κι' ἡ τρίχες μου σηκώνονται ὡς σήμερα ἀκόμα.
Τὸν εἶδα ὡτὰν φάντασμα ἐμπρὸς μου νὰ πετᾷ,
Καὶ μοῦ ἐφάνη ν' ἄκουσα τὰ λόγια του αὐτά.

«Εἶμ' ὁ Περιπλανώμενος, μοῦ λέγει, Ἰουδαῖος,
Ἀπάνω εἰς τὴ ράχη μου κατακλυσμοὺς βαστῶ...
Ἄν δὲν μὲ ξέρης, εἰμ' ἐγὼ ἐκεῖνος ὁ Ἑβραῖος,
Ποῦ ἄσπλαγχνα ἐφέρθηκα στὸν Ἰησοῦ Χριστό.
Καὶ ὁ Χριστὸς μοῦ ἔδωκε μιὰ φοβερὴ κατάρρα...
ὦ! ἄκουσέ την, κι' ἂν ἔμπορὴς μὴν νοιώσης τὴν τρομάρα.

Ἀπ' τὸ κορμί σου ἡ ψυχὴ, Ἑβραῖε, νὰ μὴν ἔβγῃ,
Κάθε στιγμὴ νὰ φαίνεται ὁ θάνατος ἐμπρὸς σου,
Νὰ λαχταρᾷς τὸ θάνατο κι' ἐκεῖνος νὰ σοῦ φεύγῃ,
Καὶ μιὰ ζωὴ αἰώνια νὰ ᾔῃ ὁ θάνατός σου.
Καὶ ἀπὸ τότε ὁ φτωχὸς ἀνάπαυσι δὲν ἔχω,
Γυρνῶ σὰν σβοῦρα ὅδω κι' ἐκεῖ, καὶ ὅλο τρέχω, τρέχω.

Μὲς ὅτους πολέμους ἔχυθηκα καὶ ἤλθα ἄνω κάτω,
Μ' ὅλα τοῦ κόσμου ἴπάλεψα τ' ἀνήμερα θεριὰ,
Ἀκόμη καὶ σ'τῆς θάλασσας ἔγκρεμίστηκα τὸν πάτο,
Ἀλλὰ γιὰ μένα ἔγινε κι' ἡ θάλασσα στεριὰ.
Κι' ἂν εἶχα τόσα κρίματα σὰν τὸ σωρὸ τῆς ἄμμου,
Καὶ πάλι δὲν θὰ ἔφευγε ὁ θάνατος ἔμπροστά μου.

Ἐκεῖ ὅπου ἐγύριζα ὁ δύστυχος, μ' ἐφάνη
Πῶς ἄκουσα νὰ λέν πολλοὶ πῶς εἶναι κι' ἓνα μέρος,
Ὅπου καὶ ὁ ἀθάνατος ἔμπορεῖ νὰ ἀποθάνῃ,
Καὶ τοῦτο εἶναι ἡ Ἑλλάς... καὶ νά! ἐγὼ ὁ γέρος
Ἀπὸ τῆς γῆς τὰ πέρατα ἐπέταξα ὅδω πέρα,
Μήπως τὸν θάνατο εὐρῶ μὲς ὅτων Ῥωμηῶν τὴ σφαῖρα.

Μοῦπαν πῶς ἀρματόνεσθε γιὰ πόλεμο ἀλήθεια,
Κι' ὥρα τὴν ὥρα καρτερῶ μὲ σᾶς νὰ πολεμήσω,
Μήπως τὸ βόλι πιά ἰδῇ καὶ τὰ ὀδικά μου στήθεια...
Ἀλλ' ὅπως φαίνεται, ἔμπορῶ ἐγὼ νὰ ξεψυχήσω,
Καὶ ὁ δικός σας πόλεμος ἀκόμη νὰ μὴ γίνῃ...
Μὰ ἴσως καὶ τὸν θάνατο μοῦ φέρει ἡ εἰρήνη.

Ὅλα παράξενα ἐδῶ, σᾶς κυβερνοῦν οἱ κλέφταις,
Κι' οἱ κλέφταις μόνο χαίρονται τοῦ κόσμου τὰ καλὰ,
Ἀλήθεια μιὰ δὲν ἄκουσα, παντοῦ καὶ πάντα ψεύταις,
Καὶ ὁ καθένας κλέβεται καὶ κλέβει καὶ γελά.
Προχθὲς κι' ἐμένα μοῦκλεψαν σ'τῆς Τράχωναις τὸ δρόμο
Ἐνα ταγάρι ἀδειανὸ ἀπ' τὸν δεξι μου ὤμο.

Κανένας σ'τὰ ἀλλόκοτα, κανένας δὲν σᾶς φθάνει,
Ἀλλόκοτοι οἱ τρόποι σας καὶ ἡ πολιτικὴ...
Ἐδῶ ὁ Βίσμαρκ, ὁ Καβούρ κι' ὁ Πάλμερστον τὰ χάνει,
Τοὺς τρώει ὁ Τρικούπης σας κι' οἱ Κουμουνδουρικοί.
Ἐδῶ μονάχα φαίνεται πῶς κυβερνᾷ ἡ τσέπη...
Γι' πρακτικὸς ποῦ γίνεται ἐκεῖνος ποῦ σᾶς βλέπει.

Δὲν χάνεσθε σὲ ὄνειρα, δὲν χάνεσθε γιὰ Πόλι,
Δὲν χάνεσθε γιὰ πόλεμο, γιὰ δόξα καὶ γιὰ φήμη,
Γιὰ τὴν κλεψιὰ σπουδάζετε ἡμέρα καὶ νύχτα ὅλοι,
Καὶ ἡ κλεψιὰ κατήντησε ἡ πρώτη ἐπιστήμη.
Καὶ ὁ Θεὸς κι' ὁ Διάβολος σὲ τοῦτο δὲν σᾶς βγαίνει...
Ποτὲ νὰ μὴν πεθάνετε, Ῥωμηοί μου προκομμένοι.

Θέλετε ὅλα νὰ γενοῦν, ἀλλὰ μὲ τὸ ραχάτι,
Δουλεῖά σας εἶν' ἡ τεμπελιὰ καὶ ἡ πολιτικὴ,
Χειροτονεῖσθε στρατηγοὶ ἀπάνω σ'τὸ κρεββάτι,
Καὶ λέγεσθε ἀπόγονοι Ἑλλήνων χλασικοί.
Στολίζει μὲ παράστημα ὁ κλέφτης ἄλλον κλέφτη,
Κι' ἐπιταφίους ἐκφωνεῖ ὁ ψεύτης σ' ἄλλον ψεύτη.

Φωνάζετε γιὰ Σύνταγμα καὶ γιὰ Δημοκρατία,
Γυρεύετε τὸν πόλεμο, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰρήνην,
Γυρεύετε Μηδενισμό, ἀλλὰ καὶ Μοναρχία,
Καὶ ἡ σκλαβιὰ κι' ἡ ἑλευθεριὰ ἴσα γιὰ σᾶς βαρύνει.
Καλὰ καλὰ τί θέλετε κανένας σας δὲν ξέρει,
Κι' ἀφίνεσθε σ'τὴν τύχη σας κι' ὅπου αὐτὴ σᾶς φέρει.

Πότε σᾶς φταῖν οἱ Ἀφγανοὶ καὶ οἱ ἄγριανθρώποι,
Πότε ὁ τρισκατάρτος, καὶ πότε ὁ Θεός,
Σᾶς φταίει κι' ἡ Ἀμερικὴ, σᾶς φταίει κι' ἡ Εὐρώπη,
Ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶπατε πῶς φταίει κι' ὁ Ῥωμηός.
Τὰ πταίσματά σας ρίχνετε σ'τῶν ἄλλων τὴν καμποῦρα,
Καὶ ἔχετε ἀδιάκοπη παντοτεινὴ μουρμούρα.

Τὴ δόξα ὅτων προγόνων σας τὰ τρόπαια ζητεῖτε,
Φωνάζετε, ξεσχίζεσθε γιὰ τοὺς παλῆρους σας χρόνους,
Καὶ μόνο μὲ τὸν ἴσχιό τους ψωμοζητῶντας ζήτε...
Χαρά σ' ἐκείνη τῇ γενεῇα ποῦ θάχη σὰς προγόνους.
Φαντάσου ἂν βρισκώσαστε ὅτὸν κόσμον γεννημένοι
Χωρὶς κανένα πρόγονο, τί ἤθελε νὰ γένῃ!

Γιὰ κότταις ἀκονίζετε μονάχα τὸ σπαθὶ σας
Καὶ μὲς τὸ ἴδιο αἷμά σας βουτᾶτε τῇ λεπίδα,
Ἐν ὧσφ ζήτε δένετε μὲ κόμπους τὸ πουγγὶ σας,
Καὶ μόνο ὅσιν πεθάνετε πλουτεῖτε τὴν πατρίδα.
Πορνέυετε τὰ γράμματα, πορνέυετε τοὺς νόμους,
Συνοδικοὶ ὅτ' ἀσπῆτ' ἔσας, Μακρακιστὰ ὅτ' οὐδὲ δρέμους.

Ἄν ὁ Θεὸς σὰς ἔδινε κατάρ' ὅσιν κι' ἐμένα,
Νὰ ζήσῃ πάντ' ἔσας τῶν Ῥωμηῶν ἢ τωρινῇ γενεῇα,
Τοὺς Μαραθωνομάχους σας καὶ τὸ εἰκοσιένα
Κάθε λαὸς θὰ ἔχευε, κάθε τῆς γῆς γωνιά.
Μὰ κι' ὁ Θεὸς σιχαίνεται νὰ πῇ γιὰ σὰς κατάρ'...
Γῆς κι' οὐρανοῦ ἐγίνατε ἢ πρώτη σιχαμάρα.

Κρίμα ποῦ δὲν σὰς ἔγνώριζα κι' ἐγὼ ὁ Ἰουδαῖος...
Ἄν ἐπερνοῦσα πρὸ καιροῦ κι' ἀπ' τῇ δικῇ σας χώρα
Καὶ ἐγινόμουν γνήσιος πολίτης Ἀθηναῖος,
Ἴσως θὰ ἤμουν μὲς ὅτῃ γῇ λυωμένος ἕως τώρα.
Ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζομαι... μὲς ὅτων Ῥωμηῶν τὴν πλάσσει
Μόνο Ῥωμηὸς ἀληθινὸς δὲν εἴμπορεῖ νὰ σκάσει.

Ὡ! ναί! ἀκούω μὲ φωνὴ νὰ λέγῃ ἀπὸ ἄνω,
«Φτωχὲ Περιπλανώμενε εἰς τὴν Ἑλλάδα στάσου...»
Ἐ! τέλος πάντων ὅτ' οὐκ ἔστις Ῥωμηὸς πιστεύω ν' ἀποθάνω,
Ἐδῶ δὲν ἔχουν πέρασι, Χριστέ, τὰ θαύματά σου.
Ἡ φοβερὴ κατάρ' σου τῇ δυνάμει της χάνει,
Καὶ ὁ Περιπλανώμενος ἐδῶ θὲ ν' ἀποθάνῃ.»

Εἶπε αὐτὰ, κι' ἐχάθηκε ὅσιν ἴσχιος ἀπὸ ἔμπρός μου,
Κυττάζω ὅδ' ὅ, κυττάζω ἔκ' ἐ, δὲν ἦταν πουθενά...
Ποιὸς ξέρει τὸν αἰώνιο κατάδικον τοῦ κόσμου
Τί σίφουνας τὸν τίναξε ἀπάνω ὅτ' ἀβουνα.
Ἄλλ' ἴσως κάμῃ ἢ Ἑλλὰς κανένα θαῦμα νέο,
Καὶ τὸν Περιπλανώμενον πεθάνῃ Ἰουδαῖο.

Souris

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἀπὸ τῆς σήμερον Κυριακῆς ἀρχεῖται ἡ τακτικὴ ἐνέργεια τῶν Θαλασσίων Λουτρῶν Ἀθηνῶν διὰ τε τοὺς ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ἐντὸς εὐρυτάτων δεξαμενῶν, περιχοῦσθαι ἑκατέρω 3000 κυβικὰ μέτρα καθαρῶτατος θαλασσίου ὕδατος, λαμβανομένου ἀπὸ βαθοῦ 100 μέτρων καὶ ἀνανεουμένου διαρκῶς.

Τὰ λουτρά εἰσιν ἀνοικτὰ καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 4 π. μ. μέχρι τῆς 8 μ. μ., τὰ δὲ ἡμέτερα λεωφορεῖα θέλουσιν ἀναχωρεῖν ἀπὸ τῶν πλατειῶν Ὀμονοίας καὶ Συντάγματος ἀπὸ τῆς 5 μέχρι τῆς 10 π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 4 μέχρι τῆς 9 π. μ.

Οἱ ἐπιβάται τῶν λεωφορείων τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος θέλουσι πληρῶναι 20 λεπτὰ δι' ἄνοδον καὶ 20 δι' ἐπιστροφήν, οἱ δὲ τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας 30 λεπτὰ δι' ἄνοδον καὶ 30 δι' ἐπιστροφήν.

Αἱ τιμαὶ τῶν λουτρῶν ὠρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Εἴσοδος μετὰ λουτροῦ

λεπτὰ 50

Ἐνδύματα μετὰ χειρομάκτρον καὶ περισκελίδος

» 15

Αἱ κυραὶ θέλουσιν εὐρίσκει ἐντὸς τῶν λουτρῶν νιπτῆρα μετὰ γλυκεῖος ὕδατος καὶ κάτοπτρον, ἔξωθεν δὲ μεγάλῃ αἴθουσῃ ἀνάπαυσιν. Ὑποχρεοῦνται νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν τὰ ἀναγκαῖα ἐνδύματα, καὶ πληρῶναι μόνον λεπτὰ 50

Τὰ μικρότερα τῶν δέκα χρόνων παιδία πληρῶναι τὸ ἥμισυ τῶν ἀνωτέρω ὁρισθεισῶν τιμῶν.

Ἡ εἴσοδος ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς πλατείας τῶν λουτρῶν ἀφίεται ἐλευθερὰ εἰς πάντας, τρεῖς δὲ τοῦλάχιστον τῆς ἐβδομάδος θέλει παιανίζει πρὸς τέρψιν τῶν εἰσερχομένων μουσικὴ ἀπὸ τῆς 5 μέχρι τῆς 8 μ. μ.

Οἱ προσερχόμενοι θέλουσι τυγχάνει πάσης δυνατῆς περιποιήσεως, θέλουσι δὲ εὐρίσκει ξενοδοχεῖον κατάλληλον καὶ καφε-νεῖον, κείμενα ἀμφοτέρω ἐπὶ τῆς μεγάλης τῶν λουτρῶν πλατείας, ἐντὸς τῆς ὁποίας κατεσκευάσθησαν δύο μεγάλαι σκιᾶδες καὶ δεινροστοιχία πέριξ.

Εἶνε νομιζόμενον περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι διὰ τῆς ἐπιχειρήσεώς μας ταύτης ἠθελήσαμεν νὰ παράσχωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους συμπολίτας οἰκονομίαν χρημάτων, οἰκονομίαν χρόνου καὶ ἀσφάλειαν υγείας καὶ ζωῆς, προσέτι δὲ νὰ καταστήσωμεν τὴν ὑγιεινοτάτην χρῆσιν τοῦ διὰ θαλασσίου ὕδατος λούεσθαι προσίτην εἰς πάντας, ἂν δὲ ἐπιτύχομεν τοῦ σκοποῦ ἡμῶν, περὶ τούτου θὰ ἀποφανθῇ προσεχῶς τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 31 Μαΐου 1881

Α. Δαμασκηνὸς